

אשת האכר

שניהם שכבו צמודים על גבי העלים היבשים של עצי האקליפטוס, שכיסו את תילי החול, ממערב לכפר הקטן גבעתי-יער, השוכן לרגלי הרי-הכרמל. בתי-הכפר נבנו מאבן אפורה, שנחצבה בהרים הסמוך כימ, ואילו גגות הרעפים בלטו ביותר בתוך שמימון צבעי האבנים המסותות. כל הכפר לא היה אלא סימטה צרה אחת מלאה שיירי קופסאות חלודים וגללי בקר.

מרחוק נשמעה המולת הים, אשר הדהדה בין רוכסי ההרים השחורים מול הרקיע. אכן, לא קשה לנחש, כי מושבת "ברון" לפניך.

תרגולו השמיץ קולו המנסר והמתכתי ואחריו ענו בקול ענות גבורה שאר תרגוליו החצרות, כשהם עומ' דים על גרוטאות הברזל המהומים את הגדרות בכפר. ריח הרפתות והזבל עמד בכל עונו באוויר והוסיף לתום הלילה. רק רוח איטית, מכיון הים, הפיגה את המחנק.

הוא והיא, שניהם נראו כצלליות בין האצבעות הכבדות שהטילו גזעי העצים בצלם על פני הקרקע. גוף האשה רעד ונלחץ ביתר עוז אל השוכב מולה. לאחר שניות מספר הרפתה ממנו.

קולה שבר את הדממה. היה זה קול המבקש את הלב: צרוז ורוחי כאב חם. לא היתה בו מאומה מהעמדת הפנים. תחילה בגד בה גרונה, אחרי שיעול יבש תחלה מדברת.

— "התבין" פנתה אליו ומבלי לחכות לתשובתו המשיכה כשהיא מפסיקה מידי פעם, כדי לרכו את אשר בלבבה.

"הוא היה היחידי, שביקש את ידי. היחידי ששלט' תי בו. לעיתים היתי מרשה לו שיהיה מנשק את לחיי ומלטפני ופעמים אחרות שלחתי מעל פני. הית אומרת: לך, איני רוצה לראותך. שונאת אני את אוזניו השעירות. היתה בהן מן הבהמיות. לא רק באוזניו, בכל פרצופו — בגופו. אלא שהשעמום בערבים היה גובר עלי והוא היחידי שבא לראותני. משים עצמו כלא מרגיש עד כמה מאוטה עלי חב' רתו. אפשר שלא הבין כלל, כי עורר בי גועל. היה בא לפתח אהלי ובעיניו הבעת-הבהמה הנכונעת בפני אדונה".

הפסיקה לרגע משטף זיבורה. הפכה פניה כלפי צמרות עצים כשהיא שוכבת על גבה. הגבר התמיד לבחון את פניה. קול האשה נשמע שוב כשהוא מאומץ במקצת.

"הורי רצו שאתחתן, אבי היה רופא כללי, אשר חוג לקוחותיו קטן ביותר — רובם יוצאי גרמניה. מקום בו נולד, למד והמשיך לחיות בכל נימי נפשו. עד יום מותו לא ידע לצרף משפט בעברית. אחרי מותו, נפטרה אף אמי, אך, הדברים היו בעודם חיים. החולים לא באו לאבי להבוק, אלא כדי לצאת ידי חו' בתם. מעולם לא היה זה מקרה רציני, שכן אחרת היו פונים לרופא אחר. תמיד ביקרוהו נשים בגיל

העמידה. שסבלו ממיחושי ראש, קיבה, או הצטננות קלה. תמיד נרשמה להם אותה התרופה. החולים היו משתהים בחדר עבודתו של אבא ומדיינים עמו על קלקול המידות של הדור הצעיר. אחר כך, כבדרך אגב, היה המבקר שואל בעצתו ומשום מה נשתמר בי הרושם, כי מעולם לא מילאו את הוראותיו הקפ' דניות ואילו "המחלה" היתה עוברת בין כה וכה מעליה.

אבא היה עריץ בבית. עריצות זו שלא יכול להשליט בחדר עבודתו מצאה לה פורקן ביחסו לאמא ואלי.

אמא היתה חולת קצרת מיום שעמדתי על דעתי, יצור נכנע, יראה את בעלה ואת האלוהים. תפלותיה נאמרו תמיד בחשאין. אבא קרא להן גינוני נשים והיה פורץ בכעס מידי דברו על הדת, ואמא היתה גוהגת אותה שעה להביט בו בעינים דומעות. לאחר שבגרתי מעט ניסתה אמי לקרב אלי, אלא שלא נמצא בה העוז לכך. לעיתים תלתה בי מבט בעינים קמות ושפתיה נעו כאילו רצתה לומר דבר מה. אך, קולה לא נשמע לה.

במיוחד זכורות לי הארוחות בבית. לאחר שהכל הוגש לשולחן, היה עלינו להמתין עד אשר יחליף אבא את ציאותיו, יענוז עניכתי-פרפר חדשה, ירים פעמוני-יד קטן שהונח במיוחד במרכו השולחן ויצלצל בו. היה זה אות, כי עלי ועל אמי לגשת לשולחן. אבא היה טועם ראשונה מהאוכל — רק אז החלה הארוחה. מאומה לא נאמר עד גמר הסעודה ורק לאחריה היה אבי קם וכאילו דרך אגב מחוזה דעתו, אם לשלילה — היתה אמי מביטה בו באימה ואם לחיוב — קרנו עיניה מששון.

כלפי נהג בחומרה יתרה. מצא לנכון להקדיש מרבית משכורתו לשכר לימודי בני-גמנסיה והיה חוזר ואומר זאת בכל עת.

מדי ערב נכנס לחדרי, בחן את מחברותי ותיזה דעתו. תמיד נמצאה בפיו גערה. שעה שיצא השאיר את הדלת פתוחה לרוחה אחריו. אסור היה לי לסגרה למען יוכל להשגיח על מעשי בהיותי בחדרי, לבל אתבטל חלילה מלימודי. ספרי קריאה היה עלי להתי' ליה לפי רשמה מדיוקת שערך כשבילי. בשבע עינים השגיח שאמא נמצא ברשותי ספר אחר מאשר הורה לי לקרוא.

בסיימי את הגימנסיה נאספו בביתנו כל המכרים, שהם גם לקוחותיו של אבי. כולם לבושים שחורים כלהלחיה, לאחר מאכל קל וחגיגי החלו דנים בע' תידי בכובד ראש. הרגשתי עצמי קטנה ועלובה באי' חירה כבדה זו. החסד שעשו עמי היה, שלא שלחוני לחדרי ולכן לא העזתי לנוע מהכסא.

תעודתי עברה מיד לידי. כל אחד בחן אותה ונענע בראשו. אבא העיר כמה הערות על ציונים נמוכים, מביכול, ועל חוסר שקידה מספקת. השיחה נסבה

פתרון התחרות הכותרות

מתוך הפתרונות הרבים שנשדחו אלינו בחרנו בזו של מר ג. הרשקוביץ, תל אביב, שכתב: "ככה יעשה לאופנים הנוסעים ללא מסים"... יואידינא הזוכה לסור למערכת עתוננו לקבלת הפרס.

על הנזק הרב שנגרם לחנוכי בעקב ההכרח לשלוח אותי לשנת שרות במשק. אבא היה זעף ודיבר על קלקול המידות. כל אחד מן האורחים הוסיף נופך משלו. רק אמא ישבה שפופה במקומה לידי ולא זעה כמלאו הנימה — מבטה קפוא בפני אבא. הכל חששו שמא אקלקל חלילה את מידותי, שכה רבות עמלו להקנותני למען לא אביש את שם — הר ד"ר קולר.

אותו ערב נשמעה לראשונה ההצעה להשאיר לאדם נאמן, אשר יחיוני למסלול מיד לאחר שרותי במשק. כך הוסכם שאנשא מיד בשובי הביתה ובי' נתיים ימצאו לי מועמד רציני.

אותו לילה בכיתי בחדרי. אבא נכנס זעף, הדליק את האור ואמר: "אל לך לבכות על עובך את הבית, יש הורים הדואגים לך!" לא עניתי לו מאומה.

ההכשרה היתה בקיבוץ הצעיר עין-זורדים, במרחק מה מהכפר על רכס ההר. לפני תום מחצית השנה עזבו את מקום ועברו להתישבות-קבע על שטח כסבי' בת הגליל.

אנשי הקיבוץ לא חשבו להשאיר במקום. התמרמרות שררה בין החברים על העיכוב בעליה למקום קבע ודבר זה גרם לכך שהיו סגורים ביותר בתוך עצמם. לפתע הופענו אנתנו כחמש-עשר נערים ונעורות. היינו זרים להם וחס לא אבו לקלטנו. הקימו לנו מחנה קטן מעט מחוץ למשק. שם היינו נמצאים בזמננו הפנוי. עד יום עזבנו את הקיבוץ לא נתקשרו כל יחסים עם החברים.

כבר מהיום הראשון לבואנו נפגשנו בבני-הכפר גבעתי-יער. גם הם אשר נמקו בשממונם חיפשו חברה ובואנו למקום הוסיף מעט חיים לכפר נידח זה. בני הכפר היו מתגודדים בקבוצה ליד האילינו, הסתובבו אנה ואנה, ולאחר ימים מספר לבשו עוז והחלו מת' קרבים אלינו. קשה היה להבדיל ביניהם ולא פעם החלפנום זה בזה, באשר לכולם היה אותו הפרצוף האפרורי נסוך התנומה, כאילו הוצק בדפוס אחד. אריה בעלי היה הראשון שהכרתי.

מיצטתי לבוא הביתה לבל אשמע מוסרם של הורי. נתתי לאריה שיכבשני לאיטו, למרות שבהנאה רבה מוכנה הייתי לירוק בפרצופו, מעולם לא עשיתי זאת. חודשיים עברו עד שיצר הזדון ונתעורר, התפתח בתוכי, ולבש צורה מוחשית ביותר להפיר את תכניתיהם של הורי.

בצאתי עם אריה מידי ערב לשדות הפקרתי עצמי בידיו. הוא היה מגוחך במנהגו האווילי. אך, מעולם לא העזו להרחיק לכת. ירא היה שמא שוב לא ארצה לראות פניו. מידי ערב הציע לי נישואים. לעגתי לו בלבי. אך, עם הזמן נתקע הדבר במוחי ובהנאה רבה הרהרתי כיצד אשלוט בבית... עד אשר נאותי להצעתו.

בכפר נערכה מעין חופה אומללה. הרב המקומי סידר את הקידושין. נכחו רק אביו של אריה ומספר שכנים. אמו לא באה מאחר שמתה עליו עוד בהיותו ילד.

באשר להורי הסברתי עד כמה יקשה להם להגיע למקום "בוודאי יבואו לבקרני", הוספתי, אך הם לא הספיקו לבוא לעולם. ואכן נקמתי והלכתי בדרכי.

בעלי ואב לבני — שניהם קורצו מאותה האבן האפורה והמאובקת. האב היה בסוף שנות הארבעים. שפתיו התפוחות מרי, גילו שינים שחורות מטבק ועיניו המלאות נימי דם בלטו מתוריתן באימה. נודעזתי כש' הרגשתי לראשונה את הבל פיו שעה שגחן עלי. אך, גם לגסות דיבורו התרגלתי עם הזמן ומצאתי סיפוק בשני הפרצופים שסובבו אותי. לעיתים בערב היינו נועצים זה בזה מבט מטומטם וקנאי. שהביע הרבה יותר מכל הדיבורים האפשריים. דבר לא נאמר: לא צחוק, לא שירה ואף לא כעס, כאילו שררה דממת קבר בבית, התרגלתי לאלם בהמי זה.

יום אחד עובר כמשנהו — קמים, עם הנץ החמה, עובדים, ושוכבים שוב לישון. לעיתים, בתודשיים האח' רונים, נדמה לי, כי אף פרצופי הפך אפור, וכי גם שפתי תפחו, עיני בולטות ומלאות נימי דם.

בלילה חוזרות הפרות לרפת, הגברים נסרחים מבית הקפה המזוהה היחידי שבכפר שתויים ומבולבלים. לאחר שהם נותרים על יצועם נדמה לי, כי הנה גם אני איני אלא פרה שנוספה לרפת".

ולפתע נשתררה שוב זממה כבדה. משב הרוח העלה מעט עלים יבשים שצנחו ארצה.

— "עוד כמה ימים תשאר בכפר" — נשמע שוב קול האשה, כשהוא רפה מאד.

— עד שבת. ענה הגבר.

ואז ? — איני לוקח אותך עמי. גם לי אשה בבית". קולו היה חד, ונאמרו בחפזה.

האשה נצמדה לגופו והחלה בוכה. מרחוק נשמעה געיייתה של פרה ברפת.